The book cover features a collage of three images: a night scene of a harbor with boats and city lights, a city skyline at sunset, and a modern building at night. The title is written diagonally across the center.

SỐNG THỰC TẾ GIỮA ĐỜI THỰC DỤNG

MẸ MÔNG
BÙI NHUNG dịch

ibooks

HÀNG CHÁNH THỦ

*T*hế giới này làm gì có đưa than ngày tuyết rơi, chỉ có dẹt hoa lên gấm thôi.
Bạn muốn được người khác dẹt hoa lên gấm,
trước tiên bạn phải trở thành gấm đã.
Sự thật luôn tàn khốc như vậy.
Xã hội cũng luôn thực tế như thế.
Nhưng có một ngày tôi cũng hiểu ra,
thực dụng thì có gì không tốt?

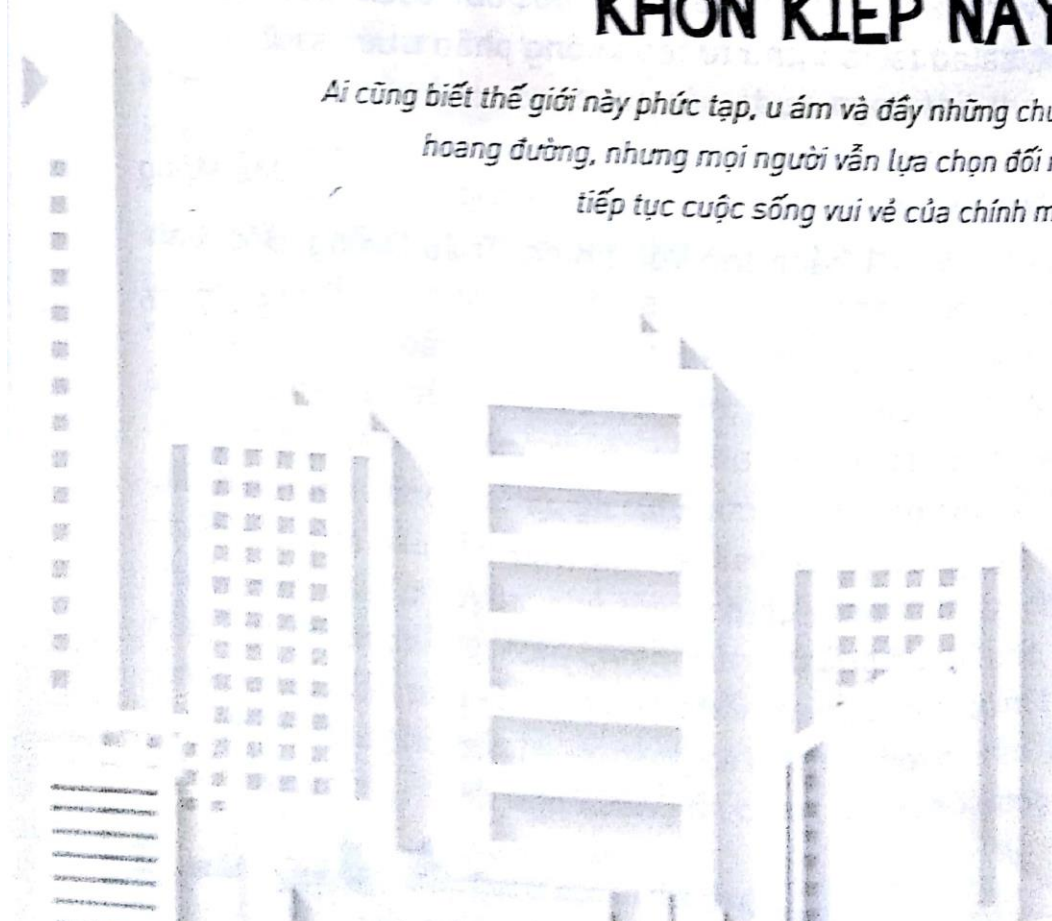
Giá: 98.000VND
ISBN: 978-604-88-6829-1

1

LÀM THẾ NÀO ĐỂ SỐNG VUI VẺ TRONG THẾ GIỚI KHỔN KIẾP NÀY?

*Ai cũng biết thế giới này phức tạp, u ám và đầy những chuyện
hoang đường, nhưng mọi người vẫn lựa chọn đối mặt,
tiếp tục cuộc sống vui vẻ của chính mình.*

Bố tôi sắp kết hôn rồi

"Bố cậu sắp kết hôn rồi đấy."

Nghe được tin này, tôi chẳng cần chuẩn bị trước xem mình sẽ làm gì, biểu cảm gương mặt ra sao hay trả lời người khác như thế nào. Tôi chỉ cần một chút thời gian để giải thích ý nghĩa của câu vừa rồi.

Bố của tôi sắp kết hôn.

Đây là lần thứ ba ông ấy kết hôn. Với ai ư? Tôi chẳng còn muốn hỏi nữa. Chỉ cần không hỏi, sức ảnh hưởng của việc này tới tôi sẽ giảm bớt. Chỉ cần không hỏi, mọi người sẽ quên đi rất nhanh. Đây chính là cách tôi vượt qua thực tại, nhưng dường như chẳng mấy hữu dụng.

Lần đầu tiên bố kết hôn là với mẹ tôi. Thời trẻ mẹ tôi có nước da trắng ngần, tính tình ấm áp, dễ gần, không thiếu người theo đuổi. Nhưng rồi bà chọn bố tôi vì ông thông minh, khéo léo, ngoại hình lại rất ưa nhìn.

Theo ông ngoại nhận xét, mẹ đã tự hạ thấp giá trị bản thân để lấy bố. Nhà ngoại tôi mặc dù gia cảnh bần hàn nhưng cũng thuộc dòng dõi thư hương. Mẹ tôi là giáo viên mầm non, luôn nuôi mộng trở thành nhà văn. Mẹ thích đọc các tạp chí văn học như *Văn học nhân dân*, *Thu hoạch*. Còn bố tôi ra đời khi ông nội đã 58 tuổi, bố chưa học hết tiểu học vì gia đình không

có tiền nộp học phí. Bố là công nhân xưởng đóng giường, tan ca làm thêm nghề mộc tại nhà, nhiều họa tiết phức tạp trên giường nhà tôi đều do bố làm.

Hồi nhỏ, tôi rất thích nhìn bố làm việc, ngắm nghía sợi dây màu đen rút ra từ ống mực, kéo căng trên mảnh gỗ, nhẹ nhàng tạo thành một đường đen dài thẳng tắp đẹp mắt. Hoặc đợi cho những lớp vỏ bào rơi xuống một đồng, tôi sẽ xé ra thành nhiều hình khác nhau. Trong mắt tôi, mộc là một nghề tuyệt vời, nếu muốn bố có thể tạo ra cả một vương quốc.

Bố tôi còn biết câu cá nữa. Mỗi sáng cuối tuần, bố thường đưa tôi đến bờ sông Gia Lăng, buông cần chờ cá cắn câu, một lúc sau đã câu được vài con cá, đủ để nhà tôi làm một bữa linh đình. Tôi đứng bên sông vẽ tranh, thử dùng màu nước vẽ những con sóng lặn tẩn, lấp lánh ánh bạc.

Bố tôi còn có sở thích đánh bạc, một năm 365 ngày, bố ra ngoài đánh bài hết 300 ngày, tối Giao thừa cũng không ngoại lệ.

Nhưng mỗi lần tôi ốm bố chưa bao giờ vắng mặt. Năm 4 tuổi, tôi bị sốt phát ban phải nằm viện một tháng, mỗi ngày sau khi tan ca bố đều đến bệnh viện chăm tôi, cùng tôi chơi trò ai ăn được nhiều cam hơn, một lúc bố ăn hết bảy quả, còn tôi ăn sáu quả. Năm lên 6 tuổi, chân tôi bị cuốn vào bánh xe, gót chân rách một mảng to, máu chảy đầy đường, bố cũng tôi chạy như bay đến bệnh viện. Lúc 7 tuổi, tôi bị tắc ruột, phải đặt ống xông từ mũi vào dạ dày, đau đến nổi nước mắt giàn giụa, bố không nỡ nhìn, đứng ngoài phòng bệnh hai mắt đỏ hoe.

Mấy năm tôi học tiểu học, mỗi sáng bố đều lấy xe ba bánh (người Tứ Xuyên gọi là "xe sợ vợ") chở mẹ đi làm, chở tôi đến trường rồi mới vòng đến xưởng, phải đi một đoạn rất xa. Ở chỗ làm, bố được mệnh danh là vua đi muộn. Trên cổng ra vào nơi bố làm việc treo một tấm bảng đen viết tên những người đi làm muộn, tên người khác viết bằng phấn, còn tên bố được viết bằng sơn.

Tôi học cấp hai bố bắt đầu làm ăn riêng và trở thành ông chủ. Bên cạnh bố xuất hiện một hồng nhan tri kỷ, cũng là đối tác của bố. Bà ta có một ông chồng chân chất và đưa con trai nghịch ngợm. Bố thường tổ chức những buổi gặp gỡ hai bên gia đình. Có lần cả hai nhà cùng ra sông bơi, không may dây áo bơi của bà ta bị tuột để lộ bầu ngực trần, bố thân thiện nhắc nhở. Tôi không biết mình có nhạy cảm quá không khi cảm thấy có gì đó bất thường trong giọng điệu của bố.

Bố đã mời ba người nhà họ đến nhà tôi ăn cơm. Có lẽ đang đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt, bố tự xuống bếp làm thịt cá, chỉ để tôi phụ mấy việc lật vớt, bóc mấy quả trứng muối. Động tác của tôi hơi chậm, bố nôn nóng cho tôi một cái bạt tai. Bố không hay đánh tôi, một năm chỉ đánh một lần. Lần này vì tôi chậm chạp, nên bồ của bố phải đợi lâu, có lẽ là động lực của tình yêu.

Lúc đó tôi rất béo, bà ta hay trêu chọc tôi, nói nếu tôi cứ béo thế này sẽ chẳng ai thèm lấy. Bố cũng hòa vào chỉ trích: "Đúng vậy, con ngủ cứ chêm giường cứng, người đầy thịt như vậy sợ giường cứng gì chứ." Một người con trai khi muốn thể hiện tình cảm với đối phương nhất định phải luôn đứng về phía họ. Thế là bố và bà ta thành một phe, tôi và mẹ trở thành người ngoài, nếu không muốn nói là kẻ địch.

Trong nhà tôi lúc ấy giống như đang đóng phim truyền hình, mỗi ngày cứ đến giờ là khóc lóc, cãi nhau. Có một buổi tối bố ở bên ngoài đánh bạc như thường lệ, người đàn bà đó mang theo gã bồ mới đến nhà tôi, tìm mẹ tôi để tranh luận. Buổi sáng bà ta bị mẹ tôi mắng nên bây giờ tìm đến nhà trả thù. Bọn họ giật tóc mẹ tôi, giữ chặt cánh tay bà, kéo bà xuống sàn nhà, vừa kéo vừa đánh.

Đây là trận đánh ghen tôi được chứng kiến ở cự ly gần nhất, như thể chính tôi là người bị đánh vậy. Mẹ tôi vốn gầy yếu, bị bọn họ hành hạ toàn thân thâm tím, mẹ chỉ biết khóc. Tôi chưa bao giờ thấy mẹ mình bất lực, tuyệt vọng như vậy. Trong giây phút đó, tôi chẳng kịp suy nghĩ, chạy thẳng vào nhà lấy con dao thái rau ra, vung lên định chém hai người kia. Tôi hét: "Mẹ kiếp, tao sẽ giết chết chúng mày!" Một đứa con gái 13 tuổi, nếu gầy một chút, đẹp một chút, tay cầm dao, nói những lời như vậy chắc trông sẽ kinh dị hơn. Bọn họ bị mấy câu danh thép của tôi dọa cho sợ chết khiếp, vội vàng thả mẹ tôi ra chạy một mạch xuống lầu.

Mẹ nói, vì tôi, mẹ không thể ly dị, nhất định phải cho tôi một gia đình đầy đủ. Đôi khi tan học về nhà, nhớ đến việc mẹ phải chịu uất ức để cho tôi một mái ấm, tôi thấy ghét bỏ chính mình. Tôi có được tính là đồng phạm không, nếu thế giới này không có tôi, biết đâu cuộc sống lại hài hòa hơn? Tôi đạp xe trên đường, không nhìn được mà bật khóc, hai hàng nước mắt bị gió thổi bay, cảnh tượng ấy có chút nực cười.

Thời gian đó, tôi mất ngủ triền miên, cứ suy nghĩ mãi làm sao để bảo vệ mẹ, làm sao để báo thù. Tôi đọc tiểu thuyết trinh thám, nghĩ đủ mọi cách giết người, thậm chí còn nghĩ đến việc bắt cóc đứa con trai nghịch ngợm của người đàn bà

đó nữa. Cứ như vậy một thời gian dài, tôi phải đến bệnh viện tâm thần khám bệnh. Bác sĩ nói, không có vấn đề gì lớn. Có lẽ tôi chưa xứng mắc một chứng bệnh cao cấp như trầm cảm.

Câu chuyện của bố chưa đủ phức tạp và thu hút sự chú ý của mọi người đúng không? Có một buổi chiều tôi trốn học về nhà, mở cửa ra đã nghe thấy tiếng của bố và người giúp việc trong phòng ngủ, tim đập loạn xạ, tôi bối rối chạy ra ngoài. Dừng khí cầm dao chém người năm đó đã đi đâu mất rồi...

Bố ngày càng lạnh nhạt với mẹ tôi, mẹ bị sốt, ông cũng chẳng thèm ngó ngang. Một lần cãi nhau, ông đẩy mẹ xuống đất, lưng mẹ đụng phải chân giường, phần eo bị tổn thương nghiêm trọng. Bố nói mình là người lương thiện, vì bố rất yêu quý động vật, mùa đông sợ con chó nhà nuôi bị lạnh, nửa đêm còn trở dậy đắp chăn cho nó. Bố tôi yêu thương bảo vệ động vật đến vậy, nhưng vợ và người thân của ông cũng là "động vật" mà.

Rất nhiều lần trong bữa ăn, tôi chan cơm với nước mắt.

Cuối cùng bố mẹ cũng ly hôn. Tâm trạng mẹ không tốt, đôi khi cãi lại một câu mẹ cũng cho tôi một cái bạt tai. Nếu bạt tai xong tâm trạng mẹ có thể khá lên, tôi bị đánh thêm vài cái cũng không sao. Hằng tháng tôi vẫn phải đến gặp bố một lần để lấy tiền sinh hoạt. Bố nói, bố luôn yêu tôi, tôi không biết ông chỉ đang diễn kịch, hay bị mắc chứng đa nhân cách nữa. Bố yêu tôi nhưng lại thể hiện tình yêu ấy bằng cách làm tổn thương người mẹ tôi yêu nhất.

Một năm sau, bố nhiều lần tìm mẹ để nhận lỗi, tình cảm tốt lên và họ tái hôn. Bố nói đã mất hết niềm tin với những người phụ nữ khác.

Nhưng sau cái lần “mất hết niềm tin” ấy, quan hệ của bố với cô kể toán lại dần tốt lên. Bố có một khả năng vô cùng đặc biệt, bố của ông lúc nào cũng là những người có quan hệ mật thiết, nhất định phải bắt mẹ tôi chịu đựng nhục nhã ở khoảng cách gần nhất. Bố và mẹ trở lại những trận cãi vã như xưa. Tôi lên đại học, đi học ở tỉnh khác, họ vẫn tiếp tục cãi vã, tiếp tục chiến tranh lạnh, tiếp tục đối đầu.

Nghỉ lễ về nhà, tôi thấy bố và mấy người bạn đang ngồi nhậu nhẹt tán phét với nhau. Họ cùng một giuộc, đều thích bồ bịch, ra vào câu lạc bộ đêm, càng có nhiều bồ bịch họ càng tự đắc. Bố nói, người đàn ông cả cuộc đời chỉ biết đến một người phụ nữ là kẻ vô dụng.

Tôi ở trong phòng lạnh lùng nghĩ, có nên trao cúp tuyên dương bọn họ hay không. Họ nói về ham muốn, về cách chiếm được trái tim của cô gái ở câu lạc bộ đêm, về những kinh nghiệm điều trị bệnh lây qua đường tình dục, bảng giá các loại gái bao, bầu không khí vô cùng sôi nổi. Bố tôi có lẽ đã sớm quên rằng con gái của ông đang ở phòng bên cạnh. Khi ông vui vẻ chia sẻ với bạn bè chuyện mình đã ra giá với một em gái làm massage chân như thế nào, tôi rất muốn làm chuyện gì đó, như cứa vào động mạch tay, đóng gói chỗ máu không sạch sẽ đang chảy trong người, trả lại cho ông.

Nhiều năm sau, nếu có thể, tôi muốn quay về cái đêm hôm đó, nói với bố về những hiểu biết hạn hẹp của mình. Thành công, chính là khiến cho những người bên cạnh bạn vui vẻ vì có bạn. Với một người đàn ông, cách tốt nhất để bảo vệ con cái của mình là mãi mãi yêu thương mẹ của chúng. Nếu không làm được, ít nhất cũng đừng quá kiêu ngạo, ích kỷ, sẽ ảnh hưởng đến nhận định của đứa con về nhân tính.

Cuộc sống rất phức tạp, nhưng không nhất thiết phải hủy diệt triệt để như thế.

Có lần tôi đến nhà bạn cùng lớp đại học chơi. Bên bàn ăn, nhìn thấy bố cô ấy gấp thức ăn cho mẹ cô ấy, nhẩn nại ngồi nghe câu chuyện của vợ, phàn nàn trong nhà mình chỉ xếp cuối, sau vợ, con gái và chó, tôi vội đứng bật dậy, giả vờ đi vệ sinh, để cho nước mắt được thoải mái rơi xuống. Hóa ra một gia đình là như vậy, một người bố chu đáo sẽ nói những lời như vậy.

Những chuyện này, những cảm nhận này tôi đều không nói cho bạn tôi biết. Nói ra để làm gì, để kiểm tra kỹ năng an ủi, động viên của cô ấy sao? Chỉ khiến mọi người bối rối hơn thôi. Tôi có sở trường giả vờ vui vẻ, đôi lúc giả vờ hơi quá. Có người nói, người sống trong gia đình đơn thân tâm lý luôn có gì đó bất thường, tôi chỉ đang cố gắng để trở thành một người bình thường thôi, không được sao?

Đúng vậy, đứa con trong gia đình đơn thân luôn giỏi che giấu.

Bố mẹ tôi lại ly hôn.

Nghe tin này, tôi thấy nhẹ cả người. Gia đình đơn thân vẫn tốt hơn một gia đình đầy đủ nhưng giả tạo. Giờ nghĩ lại, mẹ tôi thấy sai lầm lớn nhất của mình chính là lúc phát hiện ra bố vô tình vô nghĩa, trở mặt giờ trò, đã không kịp thời buông tay. Đối với người Trung Quốc theo tư tưởng bảo thủ, ly hôn là điều rất khủng khiếp, mẹ cứ sống mãi trong cái tư tưởng ấy, lãng phí hơn 10 năm bên người đàn ông không yêu mình. Khi một người đàn ông không yêu bạn, sức tàn phá rất lớn, lại dai dẳng, càng lúc càng quá đáng hơn, anh ta không ngại nâng

